

Van boven

Fotograaf Katrin Korfmann toont de wereld in vogelperspectief.

Door Jeroen Bos

Kijk naar een foto van Katrin Korfmann en je zult moeite hebben je blik ervan los te maken. De in Berlijn geboren en in Amsterdam wonende kunstenaar maakt grote foto's van werkplaatsen, ateliers en de publieke ruimte. Ze neemt die van grote hoogte, met een enorm statief of vanaf een hoogwerker of gebouw.

Daardoor gebeurt er iets fascinerends: de wereld oogt vertrouwd, maar tegelijk ook niet. Er is iets abstracts in geslopen. En het is die abstractie die zich als eerste aan de kijker openbaart. De 11de-eeuwse textielververij in Marokko, die Korfmann in 2018 fotografeerde, is allereerst een spel van kleuren, vormen en lijnen.

Pas als je langer kijkt, zie je dat sommige ogenschijnlijk abstracte figuren in werkelijkheid echte mensen zijn. Noeste arbeiders in dit geval, die soms tot hun middel in de tonnen met verf staan. Op andere foto's zijn het balletdansers, brongsieters of passanten met een *coffee to go* in de hand.

Wie nog beter kijkt, ziet dat er meer aan de hand is. De foto's blij-

Uiters links:
'Chouara, Fes' (2018) en daarnaast: 'Ballet rehearsal, Amsterdam' (2018), beide in samenwerking met Jens Pfeifer.

PLUS: Pagina 45

**LEZERS-
AAN-
BIEDING**

Links:
'Ensembles
assembled'
(2014).

Rechts:
'HL 11' (2015),
met sportende
kinderen.

ken samengesteld uit vele afzonderlijke foto's. Wat aanvankelijk een snapshot van de werkelijkheid lijkt, is een zorgvuldig gecomponeerd kunstwerk.

'De beelden die ik maak zijn een interpretatie van een bepaalde plek', legt Korfmann uit. 'Ik observeer die plek heel lang met mijn camera. Ik weet dan nog niet hoe het beeld eruit zal komen te zien, maar ik voel al wel een visuele fascinatie.' Die indruk probeert ze te vangen in de uiteindelijke compositie.

Choreografie

De mens speelt in haar werk de hoofdrol. Korfmann observeert graag hoe mensen zich in de openbare ruimte tot elkaar verhouden. 'Ze kennen elkaar niet per se, maar ze verhouden zich wel tot elkaar', zegt ze. Vanaf haar hoge standpunt ziet Korfmann dat de mensen een choreografie uitvoeren, al zijn ze zich daar zelf niet van bewust.

Voorheen werkte Korfmann met video. Daarmee had ze die choreografie simpelweg kunnen opnemen, om die voor de kijker af te spelen. Maar nu heeft ze voor fotografie gekozen en foto's kunnen geen langverhaal vertellen.

Toch slaagt Korfmann erin de kijker het gevoel te geven dat die naar een gebeurtenis kijkt. De mensen in haar beelden lijken te bewegen, alsof Korfmann er als een marionettenspeler boven hangt. Ze wandelen, rennen, dansen, duiken en vallen.

Het perspectief dat Korfmann kiest – vanuit een hoog standpunt – schept een natuurlijke afstand tussen de kijker en de mensen op de afbeelding. Maar die wordt gek genoeg weer kleiner doordat zij de beelden opblaast tot een gigantisch formaat. Sommige werken zijn wel tien of vijftien meter in doorsnee. ‘Daardoor kun je als toeschouwer toch weer dichtbij komen en hebben de beelden ook iets intiem.’ □

Boven: veel van Korfmanns werken zijn meters groot.

Uiterst links: ‘Running with the Bulls (2x12 min), Pamplona’ (2012). Daarnaast: ‘Troy’ (2018), in samenwerking met Jens Pfeifer.

EXPOSITIE

Pick Me!, verzorgd door We Like Art, in Collectie de Groen, Arnhem, collectiedegroen.nl

PLUS:

Speciaal voor ED-lezers: kijk op pagina 45 →

**LEZERS-
AAN-
BIEDING**